

sikkert den første Betingelse for, at en nøjere Forstaaelse overhovedet kan blive mulig.“

„Ja, det er netop præcis ogsaa vor Mening,“ sagde Væveren med pludselig Ivrighed. „Og det var just derfor, vi mente, at det kanske vilde være godt, om vi en Gang fik snakket lidt med Dem — saadan lige jævnt ud. Vi kender Dem jo endnu kun ude fra vor Kirke — og nu vil jeg da ikke sige andet, end at vi ogsaa flere Gange har været rigtig glade for, hvad vi dér har hørt af Dem — men vi synes jo immer, vi kunde have Lyst til at komme lidt mere i Lag med Dem end som saa. Vi Folk fra Landet har nu altid saadan en egen Nysgærrighed efter at lære vor Præst rigtig at kende, saa vi kan gaa frit til ham med vore Spørgsmaal om alle Dele — og hvad vi nu saadan ellers kan have paa Hjærtet. Vi Bønder, der gaar her Dagen op og Dagen ned i samme Slæb, vi faar nu saadan en grumme stor Trang til at have et Menneske imellem os, som kan gi'e os Oplysning og Belæring — ogsaa om den Slags Sager, som der ikke lige netop kan snakkes om fra en Prækestol. Men se, det vil nu vore go'e Præster aldrig rigtig forstaa, og derfor er det ogsaa mangen Gang saa slemme fat imellem os. Se, vi har nu f. Eks. her i Skibberup saadan et Forsamlingshus, som vi